

HOMILIA DEL P. ABAT CASSIÀ EN L'EUCARISTIA CELEBRADA A MANRESA EL DIA DE LA FESTA DE LA LLUM, A L'ESGLÉSIA DEL CARME, 21 febrer 1986.
(Lectures: Is 60:1-6 / Ef 5:8-14 / Mt 5:13-16)

Germans i amics: L'Eucaristia que estem celebrant és el memorial del Senyor, el memorial d'allò que feu per nosaltres en el passat, però és també presència avui del Ressuscitat entre nosaltres i penyora de plenitud de vida en el futur per a tota la família humana. L'Eucaristia té, doncs, un valor i una significació universals en tot lloc i en tot temps. Té un passat, un present i un futur ací i arreu. Per això podem celebrar-la avui en aquesta venerable església del Carme tot entroncant-la amb la nostra vida concreta d'avui, amb la nostra història d'ahir i amb la nostra esperança de demà. I això sense perdre res de la seva significació universal. Tots els valors i els continguts transcendents de l'Eucaristia se'ns ofereixen avui arrelats en la vivència entranyablement estimada per part de tots els manresans: "La misteriosa llum". El Crist sofrent i Ressuscitat esdevé avui llum i salvació per aquesta assemblea, com ho fou ja pels ciutadans de Manresa del s. XIVè. en circumstàncies difícils i doloroses i que tingueren el seu desenllaç el 21 de febrer de 1345, quan una llum misteriosa brillà des de Montserrat, com una exigència de reconciliació i de pau. Perquè Déu, ultrapassant les desavinences entre els manresans i els representants de l'autoritat eclesiàstica, es volgué apropar als seus fills estimats, i a través de l'aigua i de la llum, retornà la pau i la prosperitat a la nostra ciutat.

Nosaltres, commemorant aquest fet embolcallat amb un bell teixit d'història i de llegenda, sentim en primer lloc un deure d'agraïment i de fidelitat a Déu i també als nostres avantpassats. L'Eucaristia d'avui és expressió joiosa del nostre agraïment al Senyor. I és signe de fidelitat a la fe dels nostres pares, és a dir, a les nostres arrels cristianes. I també a les virtuts cíviques de fortalesa i de constància que mostraren sempre els manresans.

Ara bé, l'agraïment, si volem que sigui autèntic, exigeix de nosaltres coherència i creativitat. És d'això que ens han parlat precisament les lectures que hem escoltat. Permeteu-me que en subratlli breument tres aspectes:

1) El Profeta Isaïes s'adreçava a Jerusalem, l'invitava a la joia per causa dels fills que retornaven de la captivitat acompanyats dels pobles pagans: "Alça't, radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum, i sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor". Gràcies al Crist la nova Jerusalem que és l'Església pot acollir tots els pobles que són il·luminats amb la llum de l'Evangelí mentre "les tenebres embolcallen la terra i fosques nuvolades cobreixen les nacions". Aquestes imatges de llum i de glòria ens fan més punyent l'experiència de solidaritat amb els homes del nostre món, un món cobert de fosques nuvolades, en les que no resulta pas fàcil descobrir-hi els signes de la presència divina i de la seva acció salvadora. Més que mai ens adonem que per viure la fe necessitem del caliu de la comunitat cristiana i que no podem restar isolats pels camins del món si no volem ser engolits per la seva tenebra. Hem d'esguardar la pròpia comunitat cívica i eclesial per saber-hi descobrir la proximitat de Déu: "Jo estaré amb vosaltres, dia rera dia fins a la fi del món".

2) La carta de Pau també es servia del tema de la llum per urgir-nos la coherència amb el que som pel do de Déu. Si ens refiéssim només de nosaltres, seriem tenebra, però pel do de la fe i del baptisme hem esdevingut llum en el Senyor: "En altre temps -afirmava St. Pau- éreu fosc, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat". A mi m'agrada molt aquest enfocament perquè presenta l'ètica cristiana no com un reglament que ens és imposat des de fora sinó com una vida co-

herent que brolla d'allò que som pel do gratuït de Déu. És clar que aquesta coherència no és una conseqüència màgica del baptisme: en el cor de cada cristià hi ha una lluita entre la llum i la foscor i cal la col·laboració de la llibertat humana per portar a terme el pla de Déu. Però també és clar que per sobre de la fràgil i vacil·lant llibertat de l'home hi ha la força del Crist a qui ens confiïm perquè és Ell qui ens il·lumina, Ell que s'ha autodefinit: "Jo sóc la llum del món".

Finalment el fragment del Sermó de la muntanya que hem escoltat ens encoratja a comunicar als altres allò que hem rebut de Jesucrist. Ell mateix avui ens repeteix allò que digué als seus primers deixebles: "vosaltres sou la llum del món" "que resplandeixi la vostra llum davant de la gent perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel". El Senyor no ens invita pas a l'exhibicionisme, que seria una forma d'hipocresia, sinó a la coherència pública amb allò que som íntimament pel do gratuït de Déu.

Heus aquí un programa bell i exigent de coherència cívica i eclesial. Apartem-nos de les tenebres de l'egoisme, de la insolidaritat, del menyspreu dels més pobres i endinsem-nos pels camins de l'estimació sincera, del compartir i fer costat als que sofreixen i malden per un món on regni la justícia, la llibertat i la pau.

Avui aquestes exigències ressonen en el nostre cor amb una sintonia joiosa i esperançada gràcies a la presència de tants ciutadans i de tantes institucions manresanes, acompanyats pel batlle i les autoritats de la ciutat. L'Orfeó Manresà, la Capella de Música de la Seu, el cor parroquial de Sant Josep i la Coral Joan XXIII de Crist Rei ens ajuden a crear un clima de bellesa i d'expressió comunitària de la fe; la concelebració dels sacerdots manresans ens fa pensar en la fecunditat apostòlica de la nostra ciutat. Em plau recordar que fou en aquesta parròquia del Carme que fou batejat el Dr. Tarrés, metge i sacerdot exemplar.

Voldria agrair especialment als administradors de la festa d'enguany, als "Amics de la Seu" que celebren el centenari de la concessió del títol de Basílica per part de Lleó XIIIè. i el cinquè centenari de l'inici de l'última fase de la construcció de la Seu.

Que aquesta Eucaristia sigui per a tots llevat de solidaritat ciutadana, de responsabilitat eclesial, i de pau cristiana i perpètua!